

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vita Et Doctrina Jesu Christi

Avancini, Niccolò

Coloniae Agrippinae, 1689

Hebdomada III. Post Pascha.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59970](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59970)

præmunire. Id si fecisses, quantas difficultates gloriosè superasses, quibus turpiter succubuisti? id ut obtineas, expugnandus omninò est amor proprius

3. *Videte manus meas, & pedes meos quia ego ipse sum* Ibid. Ad pellendum timorem, ad firmandam fidem hoc fecit. O benignitas Christi! Venerare sanctum latus, manus ac pedes, transfossa. Inhære huic spectaculo, quamdiu potes. Si verò te terreat difficultas aliqua, aut munus grave suscipiendum. Inspice illa vulnera, nuper acerba, nunc illustria, & spera tua quoque vulnera, & adversitates tibi cessuras in gloriam.

DOMIN. III. POST PASCHA.

Christus manducat cum discipulis.

1. **A**dhuc illis non credentibus, & mirantibus præ gaudio, dixit: Habetis hic aliquid quod manducetur? Luc. 24. Vide quot modis se Jesus suis insinuat, ut ipse esse credatur. Mittit, per quos nuntietur, ipse se videndum, audiendum, tangendum præbet: Hic etiam licet in glorioso corpore ad manducandum petit, ut incredulos reducat. Animarum salus non uno remedio peragitur; tentanda sunt plura, etiam ut tuam emendes. Non elanguesce, si uno non proficias. Zelus tuæ & alienæ salutis id efficiet, & plu-

.. At

1. *At illi obtulerunt ei partem piscis assi, & favum mellis* Ibid. Tenuitati discipulorum aliud non suppetebat Optimum, quod habebant, porrexerunt. Fac Jesum à te petere, quod manducet: quid porriges? da optimum quod habes; te ipsum; sed assum tum interna, tum externa mortificatione. Aliter placere Deo non potes. Sed adde mel promptæ, ad ejus obsequia, voluntatis, puræque intentionis: quo condimento si careant opera, dissipantur Deo.

3. *Ga visi sunt discipuli viso Domino.* Jo. 20. Viderant utique statim ingredientem, at primum post longiorem conversationem gaudent. Fortè quòd non exprobreret turpem fugam. Unde ex hac benignitate subit spes omnium olim promissorum bonorum. Quam hic discipulis; tibi sæpiùs fugitivo exhibuit benignitatem. Gaudere potes, & à tam benigno Deo plura bona sperare.

F E R I A II.

Aperit illis sensum Scripturarum.

1. **H**Æc sunt verba, qua locutus sum vobis: quoniam necessè est impleri omnia, qua scripta sunt Luc. 24. Agit suæ passionis & mortis memoriam; ostendendo hæc non casu acta, sed ex Dei decreto. Quæ autem

autem decrevit Deus, necesse est impleri omnia. Dilce, si quid pateris, ex Dei decreto venire. Non ergo te opponere, quia necesse est impleri. Utinam id semper egisses!

2. *Tunc aperuit illis sensum, ut intelligerent Scripturas.* Ibid. Non tantum ut ipsi intelligerent, sed ut eundem etiam nobis sensum tanquam Magistri traderent. Sed quid est, quod tam bono Magistro sensum Scripturarum & doctrinae Christi nondum capimus? Amor proprius & affectus inordinati excœcant nos. Isti ergo tollendi sunt. Nonne hi te hæctenus obfuscârunt?

3. *Et dixit eis: Quoniam sic scriptum est, & sic oportebat Christum pati.* Ibid. Expende illud *Sic*. Ex amore erga homines, ex obedientia erga Patrem, ex necessitate satisfactionis: *patri oportebat*: quia decretum fuit, quia elegi & suscepi. Quid tu ad ista? Vis pro tuis peccatis satisfacere? oportet pati: Amas salutem hominum? oportet pati: Vis obedire Patri? oportet pati.

F E R I A III.

Dat illis Spiritum sanctum, & potestatem absolvendi,

1. **D**ixit ergo eis iterum: Pax vobis: Sicut misit me Pater, & ego mitto vos. Jo. 20. Cre-

o. Creat Apostolos & Legatos suos. Mittit eos eodem fine, quo à Patre missus est, ad salutem hominum: Vult eos illam operari eodem amore, quo ipse egit, usque ad effusionem sanguinis. Quantum est cooperari filio Dei in salutem animarum! Hæc vocatio tantum à te zelum exigit, quantum Christus habuit, quam procul abes. Exigit ut hoc zelo complura patiaris. Meretur id Deus, meretur unius animæ pretium.

2. *Hæc cum dixisset, insufflavit, & dixit eis: Accipite spiritum sanctum.* Ibid. Insufflavit: ut sciremus, quemadmodum unus Dei afflatus Adamo dedit vitam vigoremque naturalem; ita per Spiritum sanctum dari vitam, vigoremque supernaturalem. An tu hanc vitam habes? Certè dare toties ille voluit, quoties menti sancta inspiravit. Quis evades, si hos afflatus accipias?

3. *Quorum remiseritis peccata remittentur eis.* Ibid. Agnosce Christi in nos amorem. Offenditur à nobis Deus, & dat hominibus potestatem reconciliandi. Quàm facilem nobis veniam reddit? Poterat post suam passionem naufragantes deserere: suggerit secundam tabulam. Æstima hoc beneficium Ecclesiæ factum: & si te peccatis obstrictum vides magna spe veniæ hoc remedio utere

F E R I A I V.

Thomæ Apostoli incredulitas.

Thomas unus ex duodecim non erat cum eis, quando venit Jesus. Joan. 20. Audierat discipulos, qui ex Emmaus reduces narrabant se vidisse Christum, & quia non credebat, recessit. Caruit igitur hoc solatio præsentia Christi. Duo autem commisit, iudicium suum illorum asserentium iudicio anteposuit, & à communitate recessit. Cave tu utrumque Prima ad errorem via est iudicium proprium. Adest Christus charitate conjunctis: subtrahit se iis, qui cum charitatis læsione sunt singulares. Expende qui te in his habeas.

2. *Dixerunt ergo ei alii discipuli: Vidimus Dominum Ibid.* Sed Thomas prius duobus, nunc omnibus, fortè & beatissimæ Virgini asserentibus non credit, sui tenax iudicii. Sic de malo, quod semel cœpimus, in pejus ruimus. Cave ergo malorum principia, & eorum radices tolle. O si pridem hoc fecisses!

3. *Ille autem dixit eis: Nisi videro in manibus eius fixuram clavorum, & mittam digitem meum in locum clavorum, & manum meam in latus ejus non credam. Ibid.* Ita protestatur, ut suum sustineat iudicium.

Et

Et quanta hinc mala ? incredulitas pertinax; superbia suum omnium iudicio præferentis; præsumptio modum suæ conversionis Deo præscribentis. Apostolus huc recidit: quantus, quantus sis, time, & cum humilitate iudicium submitte, cui debes.

F E R I A V.

Christus apparet discipulis, præsentem Thomam.

1. **P**ost dies octo iterum erant discipuli eius intus. & Thomas cum eis: Venit Jesus ianuis clausis. Joan 20 Dies octo in sua incredulitate duravit Thomas; perstitisset diutius, si Christus non occurrisset. Ita labi, & in malo perseverare possumus, nec resurgere, nisi per Dei misericordiam. Quoties es expertus? Ama hanc bonitatem. 2. Unum quærebat, ad omnes venit: ut qui coram omnibus peccaverat, coram omnibus resipisceret: qui omnes contristaverat, omnes exhilararet. Nam iis debes exemplum bonum, quibus, & in quo malum exhibuisti.

2. Venit Jesus ianuis clausis. Ibid. Agendum erat de gravi culpa Thomæ, de eaque iste corripendus. Noluit Jesus ad hoc patere portas, sed totum clausis peragi. Bonus pater in latebris domesticis increpat filium malum

malum, ne ejus famam lædat. Sit tibi etiam cura famæ alienæ : & noli aperire januam oris tui, ut quandoque lædas.

3. *Stetit in medio, & dixit: Pax vobis* Ib. Quasi dicat, quando sum in medio, est pax, alias nulla. Thoma, non eras cum iis, in quorum medio fui: ideo tibi nulla pax. Disce, quòd, nisi Jesus sit in medio, & solus omnium tuarum actionum centrum, non habebis pacem. Noli ergo te centrum tuarum actionum ponere.

F E R I A V I.

Verba Christi ad Thomam, & Thomæ ad Christum.

1. **D**Einde dicit Thoma. Joan. 10 Cur ad unum convertitur? Ad sunt digniores, Petrus, Joannes, & ut creditur, beatissima Virgo: unum Thomam alloquitur, ut ejus se causa venisse ostendat: non attendit ad plurium dignitatem, sed ad unius necessitatem. Quàm amans, quàm benignus Deus! Tu avertisses te ab eo, à quo recenter offensus esses. Disce non rogatus benignè alloqui, à quo offensam acceperis. Hæc nota filiorum Dei est.

2. *Infer digitum tuum huc, & vide manus meas, &c.* Ib. Ostendit se Deum, & præsentem

sentem fuisse cum Thomas protestaretur. Id si animo cogitasset Thomas, cautiùs locutus fuisset. Hoc tu præsentiæ divinæ remedium adhibe, ut cautè agas & loquaris 2. Condescendit Thomæ in omnibus, quæ dixerat Thomas: addit tamen admonitionem: *Noli esse increpatus*. Sic suaviter tractandus delinquens, ut tamen increpatione erudiatur

3. Respondit Thomas & dixit e: Dominus meus, & Deus meus. Ibid. Magnos affectus paucis verbis conclusit. Nec dolor, nec amor plura eum loqui patiebantur: dolor ex delicto suo; amor ex benignitate Christi, cum meritis ipse esset indignationem. Dominum vocat, quem timeat: Deum, quem amet: Agnoscis tu quidem Christum esse Dominum tuum & Deum tuum; sed necdum ut Dominum, aut ut Deum habes. Si Dominus est, cur non times offendere? Si Deus est, cur non amas super omnia!

S A B B A T H O.

Apparet discipulis ad mare Tiberiadis.

1. **D**icit eis Simon Petrus: Vado piscari. Dicunt ei: Venimus & nos tecum. Jo. 21 Mirus charitatis consensus. Unus voluntatem indicat, omnes consentiunt. Noli tu esse

esse charitatis dissipator, ubi actio est licita & honesta. Mira exempli vis, præsertim à Superiore! subditi enim ad illius exemplum rapiuntur. Si subditus es, habes majorum exempla, quæ sequaris: si præes, habes quos exemplo trahas.

2. *Et ascenderunt in navim. & illa nocte nihil prendiderunt.* Ibid. Deo disponente factum est, ut nihil caperent ea nocte, ut discerent se sine Jesu nihil posse quantumcunque laborent: & in nocte peccati, pravæ intentionis, aut præsumptionis inaniter laborari, & sine merito. Ut ergo fructum è laboribus feras, ambula in luce gratiæ, & uni te Deo cogitatione, affectu, sine & oratione.

3. *Manè autem factò stetit Jesus in littore: Non tamen cognoverunt discipuli, quia Jesus est.* Dicit ergo eis Jesus: *Pueri nunquid pulmentarium habetis?* Dicunt ei: *Non.* Ibid. In mari versamur, & in nocte, dum sumus in hac vita. Qui piscantur honores, delectationes, vanitates, fatebuntur olim se nihil cepisse, sed non sine dolore. Sic ergo laborem impende, ut rogatus olim à Deo, *nunquid pulmentarium habes*, respondere possis: per gratiam tuam hoc, illudve cepi. Interrogat autem Christus, non ut dilcat, sed ut ipsi paulò post advertant, quàm sit inanis se absente, quàm fructuosus præsentem labor. Sine te nihil possum, Domine.